

[J. O. Krag.]

og så høj en rente ved lån i fast ejendom, som man har i dag. Det er Danmarksrekord. Derfor er det klart, at man må spørge sig selv: er det nu klog, rigtig og saglig politik, samtidig med — hvad man altså ikke vidste i maj måned, hvor regeringen regnede med noget helt andet — at denne langvarige stærke rentestigning også i den effektive obligationsrente har fundet sted, også at belaste samfundet med en så stærk forøgelse af kasseoverskuddet, at det nærmer sig et sted mellem 50 og 100 pct.? Jeg tror ikke, det er rigtigt, jeg tror ikke, det er saglig politik. Jeg tror ikke, det er en velgennemtænkt økonomisk politik.

Er der andet, der har ændret sig siden maj? Ja, prøv at tænke på byggeriet. Vi ved alle sammen, alle vi, der har tilknytning til dansk erhvervsliv, hvilken indflydelsesrig faktor byggeriet er i hele samfundsøkonomien. Hvis byggeriet, som det skete i 1969, går i vejret, stimuleres omsætning, forbrug og efterspørgsel meget kraftigt i et samfund. Hvis byggeriet går ned, har det den modsatte virkning. Og hvad er så det sandsynlige i 1970? Nu søgte den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, at komme uden om, at det sandsynlige er, at arbejderne og funktionærerne får en lavere realløn i 1970 end i 1969. Jeg synes ikke, hans argumentation lød særlig overbevisende, men jeg tror ikke, der er nogen, der vil betvivle, at vi får en mærkbar nedgang i byggeriet i 1970. Så vidt jeg kan se af det, der på dette tidspunkt kan oplyses, er den allerede på vej. Så må jeg da virkelig spørge igen: er det en sagligt velmotiveret politik, samtidig med at man har fået en varig forhøjelse af den lange rente, som man ikke havde regnet med i maj måned, og samtidig med at man får et fald i byggeriet i 1970, som man heller ikke kunne tage med i sine beregninger i maj måned, så af rent tilfældige grunde at lade kasseoverskuddet stige med 50-100 pct.? Jeg tror ikke, det er klogt.

Denne regering er vel af sine kritikere mest kendt for sin mislykkede økonomiske politik. Vi ved også, at i borgerlige kredse, der gerne ville rose den siddende regering, er der megen kritik af de slette resultater af dens økonomiske politik. Står man nu igen ved en forkert disposition? Jeg tror, man gør det, og jeg tror, regeringen handler

uklogt ved ikke at lytte til, hvad vi siger fra oppositionens side.

Jeg er igennem indhøstede erfaringer — og nogle af dem var ikke særlig behagelige — kommet til den konklusion, at det som regel er bedre at have en flertalsregering end en mindretalsregering. Dette er et af de tilfælde, hvor jeg beklager, at vi har en flertalsregering. Hvis vi ikke i dette øjeblik havde en borgerlig flertalsregering med et så skrøbeligt forhold mellem de tre regeringspartier indbyrdes, som tilfældet er, men havde haft en mindretalsregering, så ville denne fejlagtige økonomiske politik ikke have været gennemførlig, så ville de sociale skævheder, den danske befolkning nu må lide under, ikke have været opretholdelige. En mindretalsregering, lad den så være lige så konservativt sindet som den nuværende, havde måttet bøje sig, gå ind i en realistisk forhandling og ændre sin politik. Vi står over for en regering, der for at holde skindet på næsen, for at kunne holde sammen, for at redde statsministerens prestige, som han har bundet til et kasseoverskud af tilfældig størrelse, vil misbruge sit flertal til at fastholde og gennemføre en forkert politik, en politik, der økonomisk vil blive til skade for landet, og som socialt er omtrent så uheldig, som den kan være.

Det er en regering, der føler sig tvunget til på grund af sin indre svaghed at demonstrere sin magt ved ikke at gøre fornuftige politiske indrømmelser til en såre moderat opposition.

Jeg skal lige så lidt som hr. Morten Lange opfordre til fornyet udvalgsbehandling. Jeg er enig i, at vi havde et sagligt udvalgsarbejde, at hr. Henry Christensen ledede det på en måde, der ikke kan kritiseres, og at vi fra embedsmændene fik mange udmærkede oplysninger, der gjorde, at vi gik klogere ud af udvalget, end vi gik ind i det, endnu mere bestyrket i overbevisningen om vore forslags berettigelse. Men det er da klart, at hvis vi nu afsluttede denne forhandling med på ny at nedsætte et 21 mands udvalg, ville det være komediespil; det skal vi ikke gøre. Det, vi må fortælle befolkningen, er, at vi står over for en regering, der af de grunde, jeg har nævnt, ikke kan gøre det rigtige — for en del af regeringens medlemmer er der vel også tale om, at man ikke vil gøre det rigtige — og resulta-